

W Rodzinie

Informacje, katechezy i wiadomości z życia wspólnoty parafialnej

Przyjęcie do grona ministrantów i lektorów oraz ustanowienia prezesa Liturgicznej Służby Ołtarza!

W uroczystość Chrztu Pańskiego przyjęliśmy do grona ministrantów dwóch kandydatów: Lecha i Juliana, którzy przez wiele miesięcy przygotowywali się do tego wydarzenia. Na Mszy św. o godzinie 11.30 zostali włączeni do grupy Liturgicznej Służby Ołtarza. W czasie tej samej uroczystości ks. Proboszcz dokonał przyjęcia do grona lektorów dwóch ministrantów: Jana i Józefa. Oprócz tego opiekun grona Liturgicznej Służby Ołtarza ustanowił prezesa ministrantów i lektorów w osobie Tymoteusza i podziękował dotychczasowemu „pierwszemu” Piotrowi za wieloletnią współpracę w formacji LSO. Przyjętym do grona ministrantów i lektorów oraz nowemu prezesowi gratulujemy i życzymy wytrwałej służby przy ołtarzu Pana!

Zdjęcia z uroczystości

Przyjęcie do grona ministrantów

Ustanowienie lektorów

Przyjęci do grona ministrantów i lektorów oraz prezesa z duszpasterzami

Imieniny Księdza Proboszcza Mariusza.

We wtorek, 19 stycznia przypadł dzień imienin ks. Mariusza - proboszcza naszej parafii. Po Mszy św. o godzinie 6.30 przedstawicielki Żywego Różańca obdarowały Solenizanta kwiatami i zaśpiewały „Życzymy, życzymy”. Po Eucharystii o godzinie 18.00 przedstawiciele pozostałych duszpasterstw naszej parafii złożyli najserdeczniejsze życzenia. Redakcja naszego biuletynu przyłącza się do nich, życząc Bożego błogosławieństwa i zdrowia na każdy dzień życia!

Przedstawiciele grup duszpasterskich składają życzenia imieninowe

W tym numerze naszego biuletynu rozpoczynamy cykl prezentacji grup duszpasterskich działających przy naszej parafii.

Zachęcamy do zapoznania się z Ruchem Rodzin Nazaretańskich.

RUCH RODZIN NAZARETAŃSKICH W POLSCE I W ARCHIDIECEZJI GDAŃSKIEJ

Ruch Rodzin Nazaretańskich wyrósł z inicjatywy ks. Tadeusza Dajczera (†2009) i ks. Andrzeja Buczela (†1994) oraz grupy osób świeckich, którzy utworzyli w 1985 r. w Warszawie – w oparciu o kierownictwo duchowe – pierwszą wspólnotę ewangelizacyjną. Od 1987 r. Ruch Rodzin Nazaretańskich zaczął się dynamicznie rozwijać w wielu diecezjach Polski, a także za granicą. W Archidiecezji Gdańskiej Ruch został erygowany jako publiczne stowarzyszenie wiernych w roku 2000.

Członkowie Ruchu są wpatrzeni we wzór Świętej Rodziny z Nazaretu. Pragną oni naśladować jej świętość, która realizuje się w codzienności przeżywanej z Bogiem i w braterskiej wspólnotocie.

Życ duchowością Ruchu to dążyć do zjednoczenia z Chrystusem przez komunie z Maryją. Przewodnikami na tej drodze są święci: św. Józef, Maksymilian Kolbe, Jan Paweł II, Juan Diego, Teresa od Dzieciątka Jezus

a także Faustyna Kowalska. Szczególną rolę pełni życie sakramentalne, zwłaszcza umiłowanie Eucharystii, oraz duchowa pomoc kapłana, która może przybrać formę stałego spowiednictwa lub kierownictwa duchowego.

Obecnie Ruch w Polsce istnieje jako federacja ponad dwudziestu stowarzyszeń diecezjalnych, działając w oparciu o statut zatwierdzony przez Konferencję Episkopatu Polski w czerwcu 2013 r. Delegatem Episkopatu do spraw Ruchu jest Ks. Bp Andrzej Siemieniowski.

Ruch Rodzin Archidiecezji Gdańskiej otrzymał zgodę ks. Arcybiskupa Sławoja Leszka Głódzia na przystąpienie do Ogólnopolskiego Stowarzyszenia RRN (dekret z dnia 04.11.2013 r.) i działa obecnie w oparciu o nowe statuty

(diecezjalny i ogólnopolski).

Historia Ruchu może być żywym świadectwem tego, że Pan Bóg ma receptę na każdy kryzys. Co więcej, w swej wszechmocy potrafi nawet ze zła wyprowadzić dobro dla tych, którzy Go miłują i są Mu wierni (Por. KKK 311-314, 412). Tę prawdę, od wieków głoszoną przez Kościół, warto przypominać szczególnie dziś, kiedy małżeństwa i rodziny tak często doświadczają pokusy utraty nadziei w obliczu wielorakich trudności i zranień.

Informacje o Ruchu Rodzin Nazaretańskich można znaleźć na oficjalnej stronie internetowej: rrn.info.pl

Ruch Rodzin Nazaretańskich jest otwarty dla wszystkich, także dla osób samotnych a szczególnie dla rodzin. Grupy Ruchu (dla dzieci, młodzieży dorosłych i małżeństw) są zakładane przy parafiach. Spotkania

odbywają się raz w tygodniu pod opieką kapłana z wykorzystaniem materiałów formacyjnych. Zasady dzielenia się wiarą określa tzw. „dekalog spotkań”.

Ruch Rodzin obchodzi swoje święto patronalne w Niedzielę Świętej Rodziny w Oktawie Uroczystości Bożego Narodzenia.

Całun z Manoppello

W czasie Wielkiego Postu w każdy piątek w kościołach odprawia się nabożeństwo Drogi Krzyżowej. Większość z nas potrafi wymienić większość lub przynajmniej kilka stacji, jednakże mało kto wie, że aż pięć z nich wywodzi się tylko i wyłącznie z tradycji chrześcijańskiej. Jedną z nich jest stacja VI - Weronika ociera twarz Jezusowi i choć o tym wydarzeniu nie ma nawet najmniejszej wzmianki w żadnej z czterech Ewangelii, a sama Weronika (której imię zaczerpnięto z greckorozymskiego „vera eikon”, oznaczającego prawdziwy wizerunek) najprawdopodobniej nigdy nie żyła, to jednak istnieje chusta, wskazująca na autentyczność wspomianej historii - jest nią właśnie Całun z Manoppello.

Nie jest znana dokładna data powstania chusty, jednak dzięki licznym badaniom naukowym wiemy, że miało to miejsce w okolicach Jerozolimy w czasach starożytnych. Materiał, z którego została utworzona to prawie na pewno bisior - najdroższa antyczna tkanina, zwana także morskim jedwabiem. Ma on kilka niezwykłych właściwości, do których należą między innymi przezroczystość, niezwykła cienkość oraz to, że niemożliwym jest nałożenie na niego żadnego rodzaju farby, przez co nie da rady umieścić na nim malunku. A jednak faktem jest, że na Całunie z Manoppello znajduje się twarz żywego mężczyzny w wieku około Chrystusowym.

Przez lata przeprowadzono badania, które jednoznacznie stwierdziły, że współczesna nauka nie jest w stanie wytłumaczyć powstania obrazu. Naukowcy z całego świata, między innymi z Gdańska, spędzili wiele godzin nad chustą, próbując ustalić jak najwięcej szczegółów. Wiemy jednak niedużo. Twarz mężczyzny nie została namalowana ani farbą olejną, ani akwarelową, nie naniesiony został na tkaninę żaden pigment, zaś przy powiększeniu mikroskopowym wyraźnie widać, że między włóknami nie znajduje się nawet najmniejszy ślad po barwniku. Nie odnaleziono także śladów krwi. Co więcej, Oblicze z Manoppello wykazuje cechy niespotykane przy innych obrazach. Zależnie od intensywności oświetlenia potrafi zmieniać swoją barwę. Patrząc na nie pod światło, staje się przezroczyste, gdy zaś spojrzysz na nie w cieniu, kolor przypomina grafitowoszary. W rezultacie Całun jawi się w różnych odcieniach brązu, pomarańczowego, srebra, złota, miedzi, a w świetle jarzeniówek przypomina miodowozłoty. Jest on także obustronny, obojętnie, czy spogląda się na awers, czy też na rewers płótna, w takim samym oświetleniu ma zawsze identyczne nasycenie barwą, co wskazywałoby na to, że każde włókno zostało oddzielnie pomalowane (co na bisiorze jest niemożliwe) w całym swoim obwodzie. W jasnym świetle przedstawiony wizerunek wygląda na trójwymiarowy, przypominający hologram. Po dokładnych badaniach okazało się także, że włókna tkaniny w miejscu źrenic wydają się być przypalone, jakby pod działaniem wysokiej temperatury. Mamy tutaj także do czynienia ze zjawiskiem nazwanym wariantowością - w zależności od punktu, z którego obserwuje się obraz, zmieniają się rysy i niektóre detale anatomiczne, oddana na tkaninie twarz wygląda, jakby ciągle żyła.

W XVI wieku Marcin Luter oskarżył Watykan o rozpowszechnianie kłamstw dotyczących Całunu. Gdy po raz pierwszy go zobaczył, powiedział „Utrzymują, że na Chuście Weroniki jest utrwalone prawdziwe Oblicze naszego Pana. Tymczasem jest to kawałek jasnego lnu, który podnoszą w górę.”, najprawdopodobniej w tamtym momencie na tkaninę padało od tyłu jasne światło, sprawiając, że stała się ona prawie

przezroczyście. Nie przeszkodziło mu to jednak w nazwaniu jej „diabelskim oszustwem rzymskich papieży”. Od tamtego czasu minęło pięćset lat, a jednak nadal nie sposób wytłumaczyć powstania Chusty. Z tych wszystkich powodów Całun z Manoppello został zakwalifikowany jako jedno z zaledwie kilku dzieł na całym świecie zaliczanych do tzw. acheiropoietos, czyli wizerunku z punktu widzenia nauki całkowicie niemożliwego do stworzenia przez człowieka. Nawet w dzisiejszych czasach przy obecnej technologii nie potrafilibyśmy go odtworzyć.

Od wczesnych lat chrześcijaństwa Chusta św. Weroniki była pierwowzorem dla wszelkich portretów przedstawiających Jezusa. Początkowo nazywana Chustą z Kamulii, w VIII wieku została przeniesiona do Bazyliki św. Piotra w Rzymie, gdzie przez kilka wieków wystawiano ją jako relikwię w dwustronnie przeszklonej monstrancji. Została skradziona w XVI lub XVII wieku i odnaleziona w nie do końca jasnych okolicznościach jakiś czas później. Tak naprawdę nie znana jest droga, jaką pokonała z Rzymu do Manoppello, jednak badania potwierdzają, że istnieje zgodność z zaginioną tkaniną. Tak naprawdę Kościół Katolicki nigdy oficjalnie nie wypowiedział się co do autentyczności Całunu, pomimo tego powszechnie uznaje się go za wizerunek Chrystusa. Sanktuarium Volto Santo, w którym po dziś dzień znajduje się Chusta, odwiedził 1 września 2006 roku Benedykt XVI, co jest traktowane jako nieoficjalne potwierdzenie prawdziwości Oblicza.

Szymon

WSPOMNIENIE ŚWIĘTEJ AGATY SYCYLIJSKIEJ 5 LUTY

Święta Agata, której imię z etymologii oznacza „dobra”, urodziła się około 235 roku w Katanii - włoskim mieście położonym u podnóża Etny. Razem z przyjęciem chrztu postanowiła zachować dziewictwo, dlatego gdy namiestnik Sycylii Kwincjan, dostrzegłszy jej urodę, złożył jej propozycję zamążpójścia, odmówiła. Senator korzystając z ówczesnych prześladowań chrześcijan, kazał ją aresztować i z zemsty wydał do domu rozpusty. Pomimo tego Agacie udało się zachować dziewictwo. Kwincjan skazał ją wtedy na tortury. W momencie gdy odcięto jej piersi, w Katanii rozpoczęło się trzęsienie ziemi, podczas którego zginęło wielu pogan. Choć zaprzestano znęcania się nad Agatą, kilka dni później, 5 lutego 251 roku została skazana na śmierć poprzez rzucenie na rozgrzane węgle.

Rok od tego wydarzenia wybuchła Etna zalewając pobliskie ziemie, jednak spływająca lawa zatrzymała się tuż przed Katanią. Co ciekawe, nawet poganie doszukiwali się w tym miejscu działania świętej. Z tego powodu wzywa się ją przy zagrożeniach takich jak pożary i przy innych kataklizmach związanych z ogniem. Poza tym Święta Agata patronuje kominiarzom, odlewnikom, samej Sycylii i Katanii, a także oręduje przy chorobach piersi.

Jej atrybutami są kość słoniowa - symbol siły moralnej i czystości oraz płonący dom. W ikonografii często przedstawia się ją również z odciętymi piersiami leżącymi na tacy. W dniu jej śmierci odbywają się procesje w Katanii wraz z relikwiami świętej umieszczonymi na co dzień w katedrze świętej Agaty na Piazza Duomo.

Szymon

PRZYPOMINAMY, ŻE Z POWODU OBOSTRZEŃ PANDEMICZNYCH, WIZYTY DUSZPASTERSKIE -
KOLEDY ZOSTAŁY ODWOŁANE.